
Заклад «У Семмі» був сірим надувним шатром, армованим сіткою зі сталевих тросів, за одним із портових складів. Усередину вів коридор зі щільними дверима по обидва кінці. Він слугував повітряним шлюзом: давав змогу утримувати різницю тисків усередині і зовні. До фанерної стелі коридора на однаковій відстані було прилаштовано переважно розбиті флуоресцентні лампи. Вологе повітря пропахло потом і бетонним пилом.

Усе це аж ніяк не підготувало Кейса до вигляду арени, натовпу, напруженої мовчанки, велетенських світлових фігур під склепінням шатра. Бетонні блоки, вкладені концентричними ярусами, оточували щось на зразок центральної сцени на незначному узвишші в колі проекційного обладнання. Крім миготіння голограм, що рухались услід за своїми живими прототипами на арені, жодного освітлення тут не було. Шар сигаретного диму повстю висів над ярусами й потроху видувався, коли досягав потоків із повітряних гармат, що надимали шатро. Жодного звуку, крім гудіння надимачів і дихання бійців із динаміків.

Кольорові зображення пливли дзеркальними плесами Молліних лінз, коли чоловіки по колу обходили одне одного. Голографічні бійці були десятикратно збільшеними, та навіть за такого масштабу довжина ножів у їхніх руках ледве сягала метра. Ножі тримають пофехтувальному, пригадалося Кейсові, чотири пальці навколо руків'я, клинок слугує продовженням великого пальця.

Здавалося, ножі рухаються самостійно — неквапно, наче в ритуальному танці, раз по раз виписують у повітрі дуги й прямі, доки хтось із бійців не відкриється супротивникові.

Літо в Агломератах. Натовпи в торгових центрах — мов трави під вітром. Поля плоті, що починають рухатися тільки під дією потреб і задоволень.

Кейс сидів поряд із Моллі на бетонному бордюрі висохлого фонтана під фільтрованими сонячними променями і спостерігав, як обличчя в натовпі змінювали одне одне, повторюючи всі етапи його, Кейсового, життя. Ось малий зі зморшкуватими повіками. Ось вуличний хлопчисько, руки розслаблені, але завжди наготові. Ось підліток із ніжним обличчям, вираз його невловимий через червоні окуляри. Кейс пригадав, як у сімнадцять бився на даху. Мовчазна бійка в рожевих променях сонця, що пробивалося крізь геодезики.

Він підсунувся, відчуваючи крізь тонкі джинси холод і жорсткість бетону. Ніякого тобі електричного неонового гамору, як на Нінсей. Інший тип комерції, інший ритм, у якому коливаються запахи вуличної їжі, парфумів і по-літньому свіжого поту.

Фасад прикрашала згасла запылюжена неонova вивіска «МЕТРО ГОЛОГРАФІКС». Кейс длубався в зубах, намагаючись дістати застряглу беконову жилку. Він уже не сподівався випитати в Моллі, навіщо й куди вони їдуть, — стусан під ребра і жест «замовкни» — от і всі відповіді.

Вона нескінченно розводилася про моди цього сезону, спорт, політичний скандал у Каліфорнії, про який він чув уперше. Безлюдна вулиця закінчувалася глухим кутом. Кейс роззирнувся. Перехрестям пронесло газетний аркуш, наче перекотиполе. В Іст-сайді дмуть збочені вітри — це якимось пов'язано з конвекційними потоками й накладанням склепінь над місцевістю. Кейс глянув у вікно під згаслим неоном. Ні, Молліні Агломерати не були-таки його Агломератами. Вона провела його крізь десяток барів і клубів, де він не ніколи не бував. Підтримувала й поновлювала зв'язки — іноді самим лише кивком голови. Дбала про бізнес. У сутінках за «МЕТРО ГОЛОГРАФІКС» щось ворухнулося.

Замість дверей була гофрована дахова бляха. Стоячи перед нею, Моллі витворила в повітрі складну жестову комбінацію, яку Кейс не встиг розшифрувати. Виокремив жест великим і вказівним пальцями: готівка. Двері прочинилися всередину, і вони увійшли в царство пилу. Зупинилися на невеликому островці чистої підлоги — обабіч височіли купи мотлоху. Стіни завішані полицями, з яких ледве не осипались абияк звалені книжки. Мотлох виглядав так, наче виріс тут, як цвіль на потрощеному металі й пластмасі. Часом Кейс міг вирізнити окремі предмети, та вони зразу ж безнадійно розчинялися в купі: нутрощі старезного телевізора зі щетиною скляних вакуумних трубок, погнута тарілка супутникової антени, коричневе скловолоконне відро із в'язанкою іржавого трубопрокату. Незбагненно висока гора журналів обвалювалася в прохід, і перші красуні давно минулих сезонів сліпо дивилися в стелю, коли він ішов за Моллі цим каньйоном серед пресованого брухту. Почув, як двері за ними зачинилися. Не озирнувся.

Кінець тунелю завішаний старою армійською ковдрою. Коли Моллі відсунула її, в очі вдарило біле світло.

Усі чотири стіни лицьовані осяйно-білим пластиком, стеля така ж, підлога вмощена білими лікарняними кахлями з нековзкими

круглястими виступами. Посередині — широкий дерев'яний стіл, фарбований набіло, і четверо білих складаних стільців.

Кейс упіймав себе на роздумах про особистість, із якою ділив ці чуття. Що він насправді знав про неї? Вона також профі, вона така, яка є, бо цим заробляє собі на життя. Зранку, коли вона прокинулася, він дізнався, як вона рухатиметься йому назустріч, як вони застогнуть в унісон, коли він у неї входить, і що опісля вона захоче кави без молока...

Прямувала вона до павільйону оренди напівлегальних програм. Такі павільйони заповнили Меморі-лейн. У провулку було тихо, жодної метушні. Покупці — переважно молодь, майже усім менше двадцяти. Здавалося, кожний мав за лівим вухом набір вуглецевих гнізд, та Моллі на них не фокусувалася. Обабіч центральної галереї — ятки. Перед ними — вітрини, де продавці сотнями виставляли на огляд мікрософти й кутасті пласти різнобарвного кремнію, запаяні в прозорі довгасті бульки пластику на білому картоні. Моллі попрямувала до сьомої ятки під південною стіною. На касі стояв голомозий малий зі скляними очима, з-за його лівого вуха стирчало з десятків мікрософтових шпильок.

Вона зупинилася просто перед ним.

— Ларрі? Ти тут, чувак?

Малий сфокусувався. Випростався на стільці й брудним нігтем виколупав із-за вуха пурпурово-червоний мікрософт.

— Агов, Ларрі.

— Моллі, — кивнув малий.

— Є певна робота для одних твоїх друзів, Ларрі.

Ларрі витягнув із кишені червоної спортивної сорочки плаский пластиковий футляр, розкрив його й уклав мікрософт поряд із десятком інших. Поводив над ними рукою, вибрав лискучо-чорний, трохи довший, і акуратно ввів за вухом. Примружився.

— У Моллі компанія, і Ларрі це не подобається.

— Ого, — відповіла вона, — не знала, що ти такий... чутливий. Я вражена. Немало коштує така чутливість, певно.

— Леді, ми знайомі? — Погляд його знов був скляний. — Шукаєте софти?

— Модерних шукаю.

— Моллі, ця штука, — він поклав нігтем по чорній шпильці, — каже, що на тобі їздець. Хтось дивиться крізь твої очі.

— То мій напарник.

— Скажи напарникові, нехай іде.

— Маю дещо для пантерних-модерних, Ларрі.

— Леді, ви про що взагалі?

— Кейсе, я далі сама.

— Боже милый, — вигукнув Фін, беручи Кейса за лікоть, — ти тільки глянь. Це ж кінь, чувак. Бачив коли-небудь коня?

Кейс глянув на забальзамовану тварину й заперечно похитав головою. Опудало встановили на п'єдесталі біля входу до крамниці, де торгували птахами й мавпами. Ноги були чорні й лисі від долонь, що торкалися до них упродовж десятиліть.

— Колись бачив коня в Меріленді, — сказав Фін. — А це було через добрячих три роки після пандемії. Араби досі намагаються клонувати їх за залишками ДНК, а ті собі мруть.

Здавалосьь, опудало проводжало їх поглядом скляних карих очей.

Архіпелаг.

Острови. Тор, веретено і кластер. Людська ДНК, виведена на високу орбіту, розповзається, мов нафтова пляма в океані.

Погляньте на вкрай спрощене графічне зображення обміну даними в орбітальному архіпелазі L-5. Одна ділянка — найбільший прямокутник на вашому екрані — буде суцільно червоною.

Це Фрісайд. Фрісайд — це все одразу. І не все тут для туристів, яких щодня сюди носять шатли. Фрісайд — це бордель і фінансовий центр, парк розваг і відкритий порт, оздоровчий курорт і місто на краю цивілізованого світу. Фрісайд — це Лас-Вегас і висячі сади

Семіраміді, це орбітальна Женева й батьківщина клану Тессьє та Ешпулів — родини, що найретельніше дбає про чистоту своєї крові.

Буксир «Маркус Гарві», бляшанка дев'ять метрів завдовжки й два в діаметрі, заскиглив і здригнувся, коли Мелкам запустив двигуни. Незграбно заплутавшись у еластичній протиперевантажувальній сітці, Кейс спостерігав за м'язистою спиною зайонця крізь скополаміновий туман. Він ужив ту штуку, аби полегшити СКА, та стимуляторів, доданих виробником, його нова підшлункова не сприймала.

— Довго ще до Фрісайда? — запиталася Моллі зі своєї сітки поряд із Мелкамовим пультом.

— Недовго, я так бачу.

— Ви тут узагалі годинами не мислите, чи що?

— Сестро, час приходить, коли час, шариш, про що я? У дредатого, — він струснув головою, — все під контролем. Коли буде Фрісайд — тоді буде Фрісайд...